

Florencio Vaamonde. 2

MÁGOAS

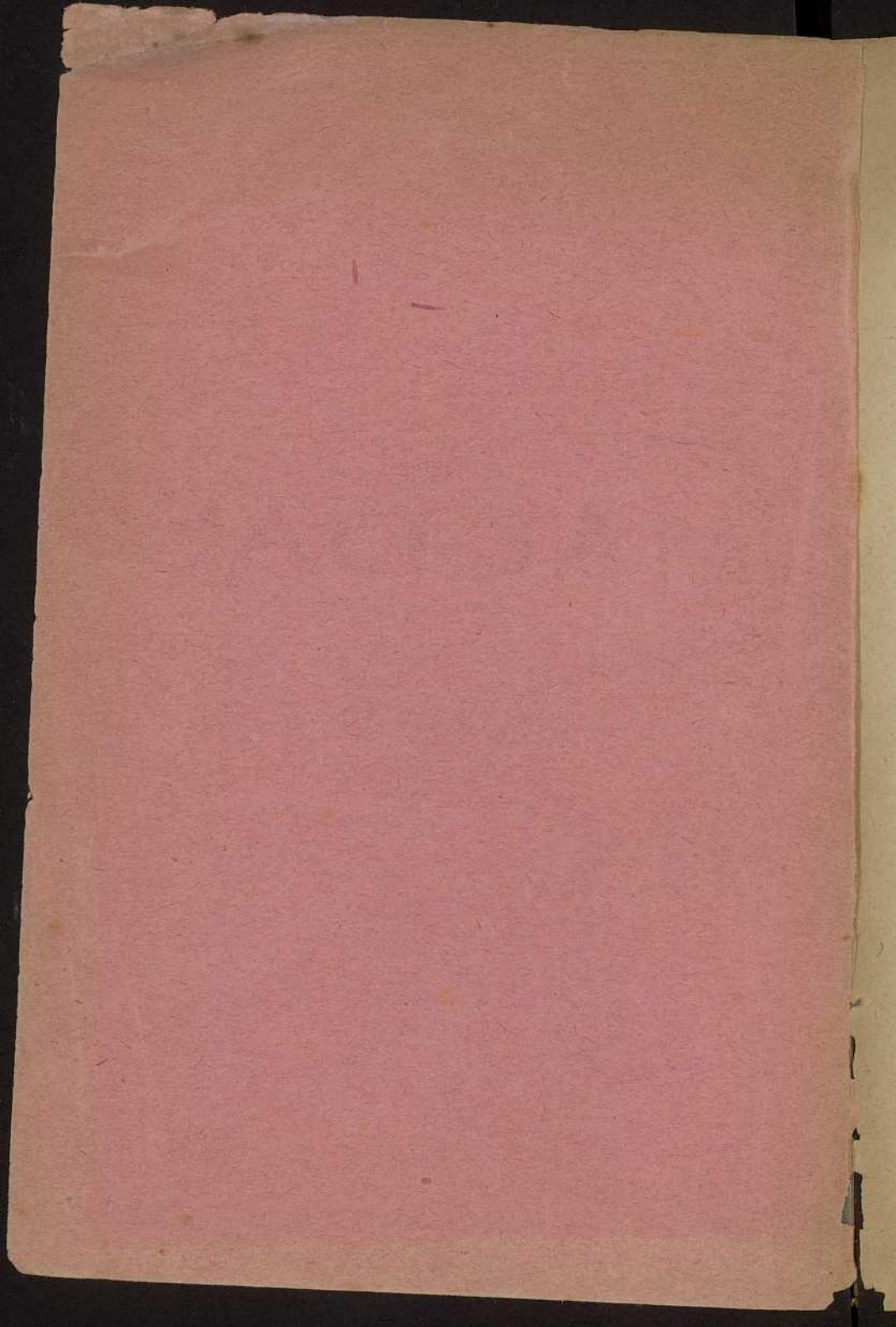
POESÍAS

REAL ACADEMIA
GALEGA
A CORUÑA

F 7666

Biblioteca

LUGO.-1901.

MÁGOAS

POESIAS

DE

FLORENCIO VAAMONDE

SUNT LACRYMÆ RERUM.
Virg. Ænei. Lib. I.

LUGO:
TIP. DE JUAN A. MENÉNDEZ,
CALLE DE LA REINA, 3.
1901.

Ar. bi. D. Gale Salinas Rodriguez, con amigos
No. Nacimiento

MÁGOAS

I

Tí que outras veces, sonora lira,
Das miñas penas fúchel-o consolo;
¡Cantos anos hai xa que o doce arrollo
Das dormexantes cordas non se atira!
Miña alma, ai triste, agora so respira
Amarguras e dôr e desconsolo,
Por pendente fatál me vendo á rolo
Que negro darredór todo me vira.
A segadora fouce a Morte dura
Contra de min afia, e presto agarda
Miñas cinzas fechar na cova escura.
O seu golpe detén. A salvagarda
Na crudél africión serme procura.
Deixa ouvil-os teus sons: non veñas tarda.

II

A miña navicela vai pasando,
Abertal-as xunturas, sin goberno,
Pol-o desfeito mar en crudo inverno,
As iras da tormenta soportando.

Fraxéronse-lle os remos; e asoprando
De ferventes escumas nun inferno,
Desatado Aquilón vence ao Galerno,
Salaios, ansias, mágoas, sementando.

Orballeira de bágoas na tristura,
Molla, entesando, a podrecente corda,
Roubando ao estrelecer a formosura.

Non desentolda o ceo; e dende a borda
Vou a entrada no porto vendo escura,
E ás voces de favor a xente xorda.

III

Celebren outros vates c'os seus versos
A cultura da Grecia,
Ou da molle e á par soberva Roma
A proverbial grandeza,
Ou a héroes que outróra foron causa
De místicas leendas;
A min soe moito mais arrebatar-me,
E nada me recrea,
Coma o ruxente Orzán embravecido
Cando as ondas encrespa
E brüando, escumante e pavoroso,
Botarse sobre a terra
Con impeto pretende, e desatarse
Das rocosas cadeas;
Como admirar os dons de que disfruta
Nosa cidade bella
Que, por filla da Sorte, outras lle teñen
Infundada senreira,
Esquencendo qu'è irman e cariñosa
Que cumpre con nobreza
Os deberes que as leis da Patria impoñen
A comunión fraterna.

Rencores entre irmaos, aí, motivaron
Que pobos pereceran.
A nós o duro Marte, agora, manda
Desfraldal-as bandeiras,
E xa que peores cousas soportamos
En pasadas contendas,
C'os vínculos de unión mais forte e pura
Comece a nosa empresa.

IV

Navegando na humana corrente,
Non sei tras de qué,
Ando sempre, tan soio atopando
Punxentes espiñas,
Amargo desdén.

Eu cuidara non sei cantas cousas
E qu'elas trairían
A dita e pracer.
¡Enganosa ilusión era todo,
Traballos mintidos
Do Fado cruél!

Ai, quixera do nauta a carreira
Non mais xa facer,
Mais tanto en min pode
O tolo vaivén
Dos mares da vida, tal é seu encanto,
Que dudo, e non sei,
Se me d'elas botar, ou se neles
Deixarme morrer.

V

D'Ouces bellos xardins que relembrando
Estou á todas horas cariñoso;
Fontenla da Curuxa onde, gozoso,
Bebía d'auga pura que ibas dando;
Triste, aí, triste de min, que non sei cando
Poderei-me librar d'este noxoso
Congoxar que me agobia e pon cuidadoso
De vos tornar á ver desconfiando.
O adverso fado seu fatál degredo
Contra de min lanzóu ¡oh sorte dura!
O mais longo desterro consentindo;
Mais levádesme laios, no é segredo,
E as bágoas que derramo de tristura,
As saudades que teño van dicindo.

VI

Pálidos ollos do nocturno manto,
Estrelas brilladoras,
Mudos testigos de amorosas ansias
Que, sin rival no ceo,
A frente alzades nun altivo cume
Da aboveda esprendente!
Cantas veces me vístedes chorando,
Cal neno, as miñas penas!
Cantas veces nas noites caladiñas
Fun compañeiro voso
Nas tristeiras soedades que presiden,
E cantas atopándome
Sin bágoas que botar, tan sin ventura,
Da fera dôr transido,
A proteición altísima improraba!
Ora que o voso lumé,
Rachando o seio das negrizas somas,
Os raios prateados
D'unha lus nos envia, grimoso;
Humilde á vos acudo,
Caridosas amigas dos amantes,
Voso favor pedindo.

Conocedes aquela que me aisorbe
De cheo o pensamento;
O doce afán que o corazón me encerra,
E o fogaxento da alma;
Poñede nosos cándidos amores
Baixo do voso escudo.

VII

Dendes da unión c'o estrano, ni os desordes,
Nin as revoltas e sangüentos casos,
Xogos crués de Marte e da Fortuna,

Acougo nos deixaron.

O fatál desacerto dos pais nosos,
Que hoxe tanto nos custa, foi a causa,
E fainos camiñar c'os pés ispidos
Sobre d'ardentes brasas.

Resoan os crarís, o ferro brila,
Cobre o suor os homes e cabalos,
Parecendo do celta valeroso

O rostro demudado.

O estrondoso balvór cada vesmedra
E as xentes se revolven, entendendo
O termos todo asovallado, fora
Dos bos o forte peito.

Nunca tal nesta terra sucedera
Se a mente dos pasados cavilara
Que, unhos tratos tan torpes, á prol sua
Trairian so a disgracia.

Non de sangue galaico, tan en balde,
Se tinxiran os campos de vermello.
Que lugar toparáse que non garde
Dos nosos algún resto?

Mais a dór, Musa audás, non me renoves,
Que tempos mais ditosos vendo diante
Estamos hoxe xa. En tanto neste,
    Dudoso, duro lance,
O valor e firmeza sosteñamos,
Que os furiosos trobós non son eternos,
Nin tampouco ha zoal-o vento sempre
    Sobor dos nosos eidos.

VIII

Mendo murmurador que, serpexando,
Manso deces lambendo a dura pena,
E, como a eterna Lei así cho ordena,
A cidade de Brigo vas bicando;

Nada detén teu movemento brando
Que te leva á morrer na mar serena,
E cumpres con deleite a tua condena
As amargosas augas enduzando.

Quen fora coma ti! Nada procuras,
O mesmo véndote hoxe que ha mil anos,
Sin che importar do sol ocaso ne'orto;

Mais eu sufro da vida as amarguras,
As tristezas e raiba, e desenganos,
E nunca chego ao desexado porto.

IX

Ai, amigo Lugris, meu compañeiro
Nas nobres e patrióticas xornadas;
Inda que mozos ¡cantas cousas vimos
Nesta vida minguada!

Vimos no chan cair soberbas torres,
Que a soberba maior alevantara,
E todo ser xuguete viradoiro

Dos sopros da incostancia.

Hoxe vémolos vicio mais podente,
A virtude esquencida e sempre en baixa,
E ruis xentes que ao interés rendidas
Sacrifican-lle honor, familia e pátria,
Que dos altos curutos se despena
Por pendente fatal a prole humana
Que non cré nin en Dios e que frutua
Baixo o peso grumón da duda amarga,
Sin saber-o que pide, ni o que quere,
Importándo-lle pouco a pas da alma
Na que o lucro enganoso os bos instintos
C'o seu brillo falas a reo lle embarga.

¡Qué lonxe d'estas cousas noutro tempo
A seme de Xapeto se atopaba!

Naquél tempo que dín que idade do ouro
Por bello e ventuoso lle chamaban,
No que a terra amorosa doces fruitos
Sin traballo ningun sempre lle daba,
E nin a negra invexa ni a cubiza
A ninguen o repouso lle turbavan.

Agora nin cavilan no Orco triste,
Onde por forza vamos, que na barca
De Aqueronte fatál ha de poñernos,
Ou tarde ou cedo, a condición humana.
Mais antes qu'este día tan aciago
Pol-as ordes da Parca a min chegara,
Por recollo da miña senetude
E fin d'aquesta mundanál campaña,
O lugar eu quixera onde fun nado
E do seu arboredo a sombra grata;
Ouvir os seus paxaros parladores,
O gorgolo dos ríos e fontanas.

Un sitio tan ameno e deleitabre
Parez que, meiguiceiro, á si me chama.
Para botal-o derradeiro sono
Baixo esquencida e solitaria campa.
Sí, que ás veces, pensando no que vexo,
Dos sepulcros a pas seique invexara,
Parecendo deber de preferirse
A esta vida mortal de dôr e bágoas;
Mais este sentimento modifica
A que consolo dá, doce Esperanza.
O que d'ela non cuide e persevere
Nas revoltas pasiós da especie humana,
Terá no fin dos mal gastados días
De si mesmo vergonza en mágoa estraña.

X

Soñando unha noite estiben
Que sentado me atopaba
Onde á unha nena roxiña,
De ollos gacios, linda cara,
E de un ban que á unha zordesca
Pôr puidera en comparanza,
E que, d'amor parolando,
Doce o tempo se pasaba.
Pero, aí, triste, ao pretendere,
Todo tremante, o bicala,
O soño de min se bota
E me arrouba a visión grata,
So deixándome as noitebras
Mais noxosas por compañía.

XI

Nun pequeno batél a auga fendía
Do Mero encantador, soio e contento;
Tendo posto no río o pensamento,
Meu humilde cantar lle dirixía.

Respondéndome, triste, así decía,
As bágoas axuntando ao seu lamento:
«¡Ai, non podo sofrel-o gran tormento
De lembrar-me do que non quería!

Testigo fun d'espréndidas vitorias
De ilustres fillos d'esta nobre terra,
De quen rezan verídicas historias.

Ora vexo que o pobo, opreso, berra,
Na torpe esquencia das pasadas glorias.
¡Oh, venturosos os que a tumba encerra!»

XII

Que ben que o campo alegras,
Amabre paxariño,
Ceibando meiguiceiro
Os agradabres chíos!
    Dos homes apartado,
Pol-o arboredo amigo,
Ti venturoso vives
Nun prácido retiro;
Así de min iñoras
Os feros en que vivo;
As mágoas con que teño
O corazón doído;
Sinón á min viñeras
Axiña, compasivo,
Para entonar, suave,
Os cantos mais sentidos
Que á meu penar lle deran
Consoladór alivio.
    Pero, aí, meu mal non sabes,
Amabre paxariño.

Somente o sabe aquela
Ingrata á quen eu sigo.
Por ela bágoas verto
E todo sacrificio
Por ela, que se goza
En sel-o meu supricio.

XIII

Outeiro, meu Outeiro, berce amado,
Encantadora aldea;
Sempre vive comigo teu recordo
Nesta leixana terra,
E cando penso en ti atopo alivio
Nas miñas crudas penas.

Baixo á roda soberba do arboredo
Que, xentil, apresentas,
Outrora descansaba, e as mais das veces,
Algunha linda nena
Era de min, no solitario sitio,
Amabre compañeira
A disfrutar da sombra benfeitora
Na ardente hora da sesta;
Que de pas e repouso es venerabre
Morada predileita,
Prácido albergue onde a cubiza humana
A penetrar non chega.

¡Oh Fortuna mudabre, que en trocares
As cousas te deleitas!

A esa nobre mansión nativa miña
Caridosa respeta;
Que os horrores de Marte e torvo aspecto,
Alí nunca se vexan,
E que á cambio dos ecos pavorosos
Da bélica trombeta,
Por ela so s'espallen os das arpas
E os cantos dos poetas.

XIV

Canto día en valuto houben pasado
Que ben podo dicir non ei vivido!
Canto pranto amargoso houben vertido!
Canto van pensamento sustentado!

No meu peito doído, aferrollado
Meu desexo quedou, mais non vencido,
Que por longa esperencia é xa sabido
Que todo ten Amor asovallado.

De terra e de costumes mudar quixen
Para ver de furtarme á sorte dura,
E se noutro vaixél eu navegaba.

Ai, en van traballei, que mais me fixen
Seu escravo infelís. Con desventura
O meu novo vaixél presto encallaba.

XV

En que estado, ai, patria amada,
Tan triste, estás á sofrer,
Abatida, encadeada,
E chorando por te ver
Dos fillos abandonada.

Que de perigo en perigo
O Destino te arrastrou,
E de grilós te cargou
O natural enemigo
Que o teu sosego turbou.

Mais non chores que, algún día,
Teus fillos acordarán;
Os teus ferros romperán
Loitando con valentía,
E a libertá che darán.

Non chores, non; xa estou vendo
As armas facerlles fio,
E que van a cór perdendo
Os homes de quen saíu
A escravitú que estás tendo,

Que o que a tormenta coller
Sempre espera da bonanza,
Mais loita sín se abater,

Porque con soio xemer
A salvación non se alcanza.
Que non en leitos dourados
Que ao deleite se ofrecen,
Nin con viños delicados,
As nosas forzas acrecen,
Se ganan nomes honrados,
Sinón con seguro brazo
Manexando, cruel, o aceiro,
Saíndo do mol regazo
E do pracer pasaxeiro
Que á roubarnos veñen o azo.
E teus fillos mostrarán
Neste mundo o ser tamaños,
E librar-hanse d'estraños,
Que o vil ocio renderán
Se desplicando dos danos.
Semellando aos que venceron
A aqueles con quen loitaron,
Que cal valentes morreron
E que, se á cova desceron,
Eterna sona deixaron.

XVI

Teñen espiñas as rosas
Que nos parecen mais bellas;
Ten o cántico dos mares
Ou xemidos ou tristezas;
A tarde melanconía,
Cando o sol á se pôr chega;
Vos sentida e misteriosa
O bronceo sino da igreia.
Así teño eu na alma miña
Amargurosas doencias;
Afás noxosos, congoxas,
E saúdades e penas
Que ma queiman cal se lume
Andáseme dentro d'ela.
Ai, que ninguén librar pode
D'esa lei fatál, eterna,
Pol-a que vemos disp. sto
Que ruxidora tormenta
Haxa no pélago humano
Inda qu'en calma apareza!

XVII

D'amor traballos mil, e desautente
Da sorte a virazón, se conxuraron
Contra de min que, na alma, me botaron
Os féros que ma teñen conroente.

Todo sufrindo vou humildemente;
Qu'éstas cousas os fados me gardaron,
É na contra do qu'eles procuraron
Non queda mais que ser obedecente.

Eu quixera seguir, como hasta agora,
Pol-a humana corrente resistindo,
Por ver se miña sorte algo se muda.

O paso, ai, me cerraron. Estou fora
Das augas da esperanza, presentindo
Ter no d'avante oposición mais ruda.

XVIII

Houbo un tempo en que a Dita revoaba
Sobre a potente Suevia;
Houbo un tempo en que, chea de venturas,
A nosa patria escelsa,
Unha Arcadia perenne oferecía,
O ceo acá na terra.

Ai, agora, nun lastimeiro estado
Caeu a sua grandeza!
¡Oh cal te vexo, amada patria miña,
Cargada de cadeas,
Envolta en zurro, e co'a cabeza baixa
C'o peso das afrentas!
¿Qué foi de tanta espréndida coroa?
Qué foi da gloria aquela?
Onde van os teus fillos que, valentes,
Corrían á pelea
E qu'ende xamais d'ela se largaban
Sen honral-a bandeira?
Cómo foi que de súpeto caiche
A tan baixo lugar, de tanta alteza?
Estálan-me, ai, do corazón as cordas
Con tanta dór e pena,

Cando penso que hai homes que da patria
 ¡Indinos! arrenegan,
 E a servizo se poñen de outras xentes
 E por elas pelean.

—
 ¿Non é esta a Galicia onde nasceron,
 Morada garimeira,
 Onde criados foron docemente
 E donde se veneran
 As cinzas de seus páis que, para sempre,
 A fría cova encerra?

—
 Sorte triste, ben triste, si, lle agarda
 A quen, por causa allea,
 O seu fogar esquence, esquence o caro
 Que nél da patria leva,
 E morre lonxe dos nativos eidos,
 En non sabida terra,
 Onde logo das águias e d'abutres
 Os seus restos son presa.

—
 Non soarán por él as badaladas
 Na parroquial igresia,
 Ne'habirá unha humilde relembranza
 Que faga ter acesa
 A memoria que os pobos gardan sempre
 Aos qu'heróica firmeza
 Mostraron pol-os seus, e dicir pode
 Cal dōs da antiga Grecia:
 «Cairon baixo os golpes do contrario
 En desigual contenda,
 As santas leis da patria obedecendo,
 Sin sottal-a bandeira.»

XIX

Foi, si, na estación risoña,
Cando nasceu noso amor,
Mais veu a dura invernía,
Ti te fuche e quedei sô.
¡Ai! Non aturo c'o frío.
Volve acá: volve, por Dios,
Se non qués que co'a xiáda
Se m'entale o corazón.

XX

A reio choro, e pol-a noite, cando
Desexo de repouso mais se sente,
O pranto mais me agobia crudamente
Sin que poida deixar d'estar chorando.
Meus ollos sin vigór se van quedando;
Xa sinto o corazón estarrecente,
E vexo as siñas certas, fatalmente,
De que o meu dô cruel no irá minguando.
A un día lle sucede un outro día;
Unha noite á outra noite se sucede,
E o regueiro de bágoas fin n'alcanza,
Da Amargura seguindo a triste vía
Vou e me atopo qu'en rigor non cede,
E teño do porvír desconfianza.

XXI

Unha presa de pó unicamente,
Devolto á terra vil de que saio,
Serán os nosos osos brevemente.

Nados para morrer, o fado impío,
Que se alteren as leis da Natureza
Nunca ao triste mortal llo consentio.

Esfóndase a mais dura fortaleza
C'o traballar do tempo que, inxurioso,
Non descansa na indómita fereza.

O sendeiro da morte, qu' é forzoso,
A unha noite eternál ha de levarnos
Por un fin natural e misterioso.

¿Qué foi d'aqueles pobos que á admirarnos
Nos presenta á reo a limpa historia
Como dinos modelos pra insiñarnos?

¿Onde van os que mais honor e gloria,
C'o título de héroes, alcanzaron,
De que os nomes sabemos de memoria?

As sombras d'eles, tristes, xa pasaron
Na negra nave do fatál barqueiro
E no lugar terrible se internaron.

Que todo nesta vida é pasaxeiro,
E vemos que non hai nada durabre
Neste mundo ruín e mintreiro.

Por eso se algo nel atopo amabre,
Non é mais que o vivir honestamente
Lonxe da xente vil e miserabre;

Vel-os días de sol resprandecente,
E no campo, de flores esmaltado,
As obras admirar do Omnipotente;

E que un sono felis e repousado
Non se turbe co'a imaxe espantadora
Dos estragos que fai Mavorte irado;

Mais en compañía alegre e seductora,
Baixo as tellas herdadas dos pasados,
O alento ouvir da aveja sonadora;

Fuxire dos tumultos e cuidados,
E en chegando da Estixe ás augas frias,
Da túnica mortal xa despoxados,
Que se chore o finar dos nosos días.

XXII

Baixo as polas das albres antigas
Que gardan nas follas
Eterna frescura,
Escondendo na solta rodeira
Parleiros paxáros
Que ali se reflexan;
Cubertas de silvas,
Recollo de cobras,
Da xente esquencidas,
Atópanse as vellas
Paredes que, outrora,
Agarimo, dozura, me deran,
E apénanme agora.

Paréz que dos meus maiores ainda,
Vagantes por elas,
As pálidas sombras,
Que alguén lles requira
Agardan un hora.
Paréz que respiran;
Paréz... e namentres, tan soio nas albres
O vento ferindo, xemente asuvia.

XXIII

O mundo corro, peregrin errante,
A quen todo camiño é deceado,
Por enemigo tendo o duro fado
Que estorbos me procura poñer diante.

Pobre, ai, pobre de min! Sempre laiante,
Somente pra chorar seique fun nado,
Caindo en longo, lastimeiro estado,
Do que non poderei sair avante.

De nada importa que, agachado, eu vexa
Como pasando triste os tristes días,
Achegándome vou á sepultura.

Sempre chaza comigo a vil invexa
Inda nas arredadas penedías,
Afondándome mais á desventura.

XXIV

Tristes e vagas, medoñentas sombras,
Da noite escura e soedá viciñas,
Que á turbar vides repousados sonos,
Lonxe ide axiña.
En pas deixarme; meu felis descanso
Non me arroubedes, nin a imaxe linda
Qu'en doces soños feiticéira vexo
Da dona miña;
Qu'eu, solitario, contemprando á doito,
Dóres segredos que o meu peito abriga,
Ledo non canto, cal cantaba outrora,
Ténras cantigas;
Mais conroido por noxosas ansias,
Grato recordo de felices días
Témprame o amargo, e o duzór dos sonos,
Tanta fatiga.
Ide ben lonxe, medoñentas sombras;
Lonxe fuxide; mais outra visita
Non me fagades, que a presenza vosa
Tólleme a vida.

XXV

Que novas tristes, que rumór estrano,
Que pavorosos males cerca soan
Descórando, atrevidos, ó sembrante
Do celta valeroso?

Que vexo? Nosas praias humedentas
Ferver con xentes turbas e alteradas,
Temerosas da negra incertidume
Que os peitos señoréa!

Entra nos campos o infernal tumulto;
A sonora tuba está bramando
Con bélico furor, e en tanto ¡oh pobo!
Tí descansado dormes?

Qué fas? A un ocio vil así te rendes?
Iñavo! Esquences xa tuas honrosas
E limpas tradicións? O mesmo as tuas
Arriscadas empresas?

Ah! Forza é prevenirse contra o duro
Afrentoso destino. Que se saiba,
De un Polo ao outro Polo, que os tallantes
Aceiros afiamos;

Que se saiba que o inhóspito camiño,
Nin de Marte o mais torvo e rudo aspeito,
Deteñen ni, un instante as gloriosas
Galecianas enseñas;

Que non sempre os chuveiros nin a neve,
Nin os pedrazos cán riba da terra;
Nin tampouco o tonante padre Xove,
Iroso, dardexando

Seus raios sempre está. Ai, corre, atalla,
O mal que se nos ven. D'ese vil sono
A brandura enganosa deixa axiña,

E dos irmás que sofren
Rompámol-as cadéas. Frote ao vento
O sagrado pendón da nobre Súevia,
E brigando con raiba, impetuosos,
Trunfante o sacarémos.

XXVI

Presto báixo da campa, convertido
En pó me atoparei e no misterio
Envolto do non ser, no cimiterio
Onde o corpo mortal é consumido.

Irei ver aquél reino tan temído,
Impenetrabe á todo maxisterio,
Onde vai dal-o mundanál imperio
Pol-as leises dos fados compelido.

Alí no'esquencerei que, en doce verso,
O tributo pagaba á tua beleza
Cando un porvir ditoso nos sorría;

E teu rosto tan lindo como terso,
En que quixo esmerarse a Natureza,
Hame encher, como sempre, a fantasía.

XXVII

Os dous nos atopábamos
Pasiando pol-a praia.
Alí amor ardente,
Eterno, me xuraba,
Escribindo na aréa
A obriga que formara;
Pero, aí, tras d'ela todo
O mar presto borraba.

XXVIII

Morar nos altos cúmes
Das ríspidas montañas,
Ou nos espesos montes,
Ou terras despoboadas,
Ou nas desertas fúrnas
Da serra acantiláda;
Ai, cuido é preferibre
A mundanál compañía;
Que n' hai fera no tobo
Que teña, inda que brava,
Os perversos istintos
Da condición humana.

XXIX

Eme en van o loitar: arrodeáda
De ventos encontrados, en perigo,
Pol-a brétema envolta, vai cruzando
A miña navicela o mar bravío.

Toldada corre a relocente estrela
Que puidera servirme ben de sino
Que á porto ma guiáse, e libertára
Da caída fatal no negro abismo.

Mais a noite mais pecha vaise pôndo
E o mar se pôndo vai mais crucecido:
Negrura darredór tan soio vexo
E de volver ao rumbo desconfío.

E nunca encalmará este revolto,
Insondábreme, Ouceáno en que me afixo?
E xordo ao meu laiar faráse o Ceo?
E será sempre xordo aos meus xemidos?

A incerteza, aí, das cousas nos envolve
E nos enganos seus vamos caíndo,
E canto mais pensamos mais nos prenden
As nosas mesmas redes de contino;

Qu' este mundo non é mais que un desterro,
E o misero mortal ten que sufrilo
Baixo o imperio de Fado misterioso
Que nos mira impasibre e calandiño.

XXX

Como das albres as follas
Van caíndo co'a invernia,
Forón-me da alma largando
As ilusiós que aínda tiña,
E ende xamais volverán
A enduzal-a miña vida.

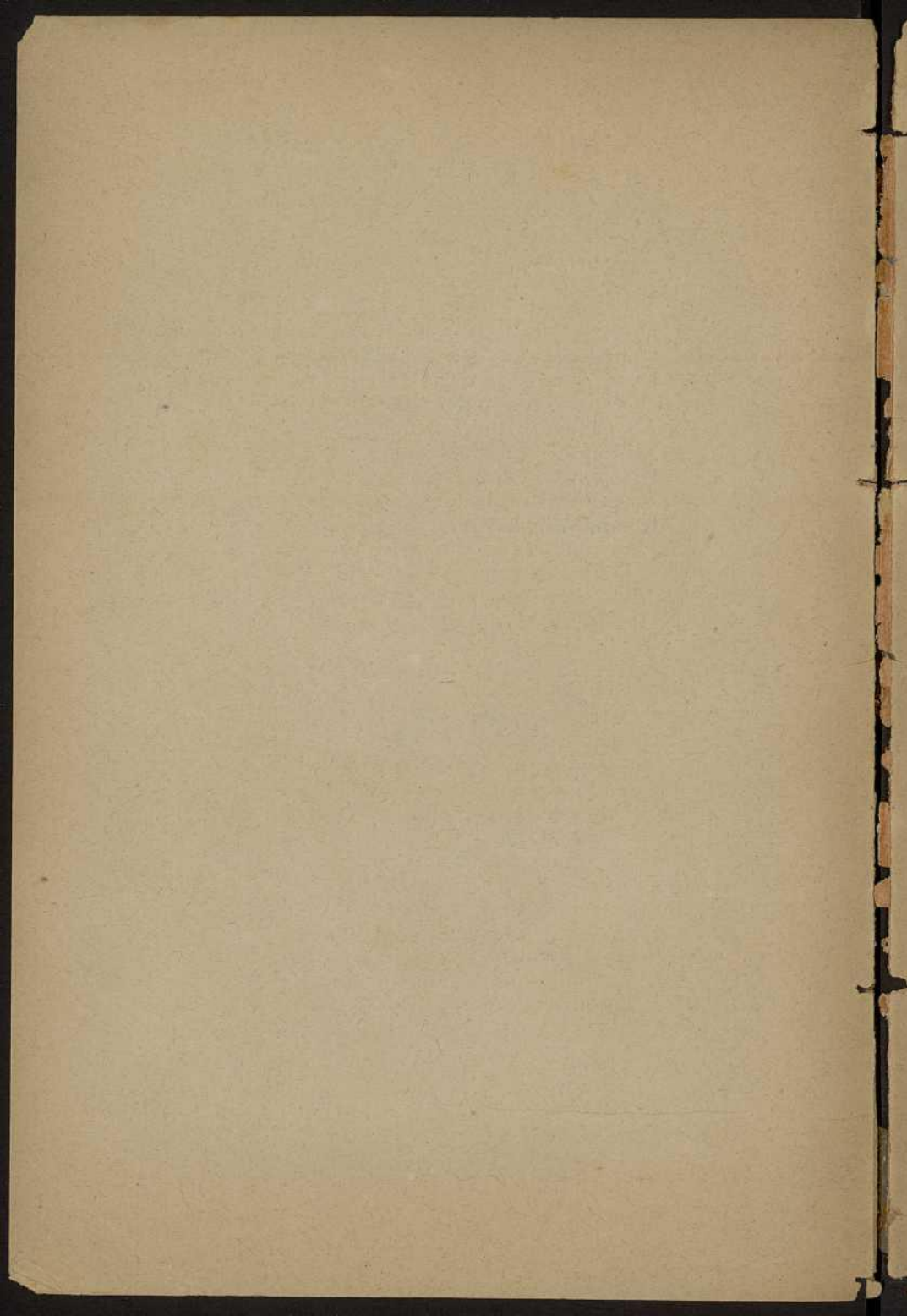
Teño xa na cabeleira,
De prata mais de unha liña,
E non sinto da bonanza
As auras que presentía.

Ai! Como o breve discurso
Se alonga da vida miña!
Minguándome a idade vai,
Medrando o dano á porfia;
Após corro da esperanza,
A esperanza se me vira,
E se os ollos nela poño
Foxe rauda á miña vista.
Así en bágoas me derreto
Chorando miña desdita,
E na triste cova soio
Rematarase a dôr miña.

Ven, anxe das negras áas,
Horrór ningun xa me inspiras;
Ven á min presto; este mundo,
Onde só impera a mentira,
Quero deixar, e a pesada
Crus que ao mortal martiriza.

O cipreste funerario,
Ao pé da campa esquencida,
Acéname e, meiguiceiro,
Ofrez roda compasiva,
Para velal-o meu corpo,
Cando a terra mo reciba.

❧ FIN ❧

OBRAS DO AUTOR

Historia de Betanzos.

Os Calaios, poema en catro cantos.

Odas de Anacreonte, postas en verso gallego.

Resume da Historia de Galicia.

